

www.kathimerini.gr-ΑΛΕΚΟΣ ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

Σε μία από τις απόκρημνες πλαγιές του Αννινου από την πλευρά του νομού Αιτωλοακαρνανίας, το φορτηγάκι σταματάει για να κατέβουν δύο από τους τέσσερις επιβάτες του, προκειμένου να περπατήσουν για μερικά μέτρα μέχρι την επόμενη στροφή, καθώς νιώθουν τη γη να χάνεται κάτω από τα πόδια τους.

Κατευθυνόμαστε σε ένα χωριό της Ελλάδος που όχι απλά δεν κατοικείται, αλλά σκεπάστηκε ολόκληρο από την άγρια φύση. Εσβησε κυριολεκτικά από τον χάρτη, καθώς ο χρόνος σταμάτησε για αυτό περίπου 40 χρόνια πριν, όταν έφυγε και ο τελευταίος του κάτοικος.

Στην πινακίδα που στέκεται ακόμη όρθια, λίγο πριν από τη στροφή, το όνομα έχει ξεθωριάσει και μόλις διαβάζεται ο προορισμός: Σέλλος.

«Η μητέρα μου γεννήθηκε και μεγάλωσε στον Σέλλο, ήταν τόπος που τα είχε όλα», μας αναφέρει η Ανθούλα Σωτηρίου, που είναι μαζί μας, καθώς κατεβαίνουμε από το φορτηγό για να περπατήσουμε στον οικισμό που «πνίγηκε» από τη φύση. «Εδώ που βλέπετε τα έλατα και την πυκνή βλάστηση, μόλις τέσσερις δεκαετίες περίπου πριν, ήταν ακόμη καλλιεργήσιμη γη. Στις δεκαετίες του '50 και του '60 έμεναν περισσότερα από 80 άτομα», μας αναφέρει καθώς μπαίνουμε στην αυλή ενός σπιτιού του οποίου η εξώπορτα έχει πέσει. Ρίχνοντας μια ματιά από το παράθυρο στο εσωτερικό, αισθανόμαστε ένα ρίγος να μας διαπερνά. Τα πάντα σχεδόν είναι στη θέση τους. Στο τραπέζι υπάρχουν ακόμη πιάτα και ποτήρια. Τα πατώματα έχουν σκεπαστεί από χόρτο, καθώς ο χρόνος τα έχει διαβρώσει, οι γωνιές στα ταβάνια είναι γεμάτες από ιστούς αράχνης. Μέρος της σκεπής από κεραμίδια έχει καταρρεύσει. Διακρίνουμε κάποια παλιά παιχνίδια σκορπισμένα στα πατώματα.

Ενα χωριό της Ελλάδας που όχι απλά δεν κατοικείται, αλλά σκεπάστηκε ολόκληρο από την άγρια φύση. Στην πινακίδα που στέκεται ακόμη όρθια, το όνομα έχει ξεθωριάσει και μόλις διαβάζεται ο προορισμός: Σέλλος. Το τοπίο στον Σέλλο παντού το ίδιο: εκτάσεις, μονοπάτια, αυλές, σπίτια σκεπασμένα από βλάστηση.

«Τι συνέβη και ο χρόνος σταμάτησε;», ρωτάμε την Ανθούλα Σωτηρίου. «Μπορεί να τα είχαν όλα οι κάτοικοι του χωριού, αλλά η ζωή δεν ήταν εύκολη. Ο αγώνας καθημερινός από τα ξημερώματα. Οι γονείς μου μεγάλωσαν σε μια πολυμελή οικογένεια, όπως και όλοι οι κάτοικοι του οικισμού, σε συνθήκες δύσκολες πριν έρθει το ηλεκτρικό, το νερό και φυσικά

το τηλέφωνο. Δεν παραπονέθηκαν ποτέ, δεν ζήτησαν κάτι. Τα παιδιά όλα βοηθούσαν, ήταν το στήριγμα, η μεγάλη χαρά των γονιών. Οι αποστάσεις, το καθημερινό ατελείωτο περπάτημα, η αδυναμία να γίνουν δρόμοι, το κλείσιμο σχολείων γειτονικών οικισμών τούς οδήγησαν να μετακινηθούν σε άλλα γειτονικά χωριά. Έφυγαν όλοι οι κάτοικοι».

Το τοπίο στον Σέλλο παντού το ίδιο: εκτάσεις, μονοπάτια, αυλές, σπίτια σκεπασμένα από βλάστηση. Μια εικόνα βγαλμένη από ταινίες. Καθώς αφήνουμε το χωριό, περνάμε από το καφενείο της Κόκκιανης, όπου μετακινήθηκαν και έζησαν μέχρι το τέλος της ζωής τους οι γονείς της Ανθούλας Σωτηρίου. Ένα χωριό με περίπου 10 μόνιμους κατοίκους σήμερα. Ένα χωριό όπως και πολλά άλλα της περιοχής, η Αλιμπίστα με έναν κάτοικο, η Κόνισκα και ο Διπλάτανος με περίπου 10 κατοίκους το καθένα, που μάχονται να κρατηθούν όρθια.

«Τι ζητάτε από την πολιτεία;». «Από την πολιτεία δεν ζητάμε τίποτα. Ζητάμε από τους μεγαλύτερους, από τα παιδιά μας, να φέρνουν τα εγγόνια μας τα καλοκαίρια στο χωριό. Όπως σήμερα, μετά το Δεκαπενταύγουστο που το καφενείο στην πέτρινη πλατεία της Κόκκιανης είναι γεμάτο με κάθε ηλικίας ανθρώπους μετά την πρωινή λειτουργία στη μνήμη αγαπημένων προσώπων που έφυγαν. Τους ζητάμε να αγαπήσουν το χωριό όπως το αγαπήσαμε εμείς. Να επιστρέφουν στα εδάφη όπου γεννήθηκαν και μεγάλωσαν οι παππούδες και οι γιαγιάδες τους. Να έρχονται στα καλοκαιρινά πανηγύρια. Όπως ερχόμαστε εμείς κάθε καλοκαίρι από τόπους μακρινούς και ας πλησιάζουμε και την ένατη δεκαετία της ζωής μας», μας αναφέρει θαμώνας του καφενείου.

«Μόνον εάν οι νέοι το αγαπήσουν θα το κρατήσουν ζωντανό, καθώς έχουν ιδέες και σχέδια που μέσα σε αυτά περιλαμβάνονται και τα χωριά τους. Είμαστε σίγουροι ότι μαζί με το χωριό θα θυμούνται και εμάς, πάντα με πολλή αγάπη, και θα κρατήσουν στη μνήμη τους αναμνήσεις που θα λένε στα εγγόνια μας».